

De legende van de vierde koning

Naast de drie koningen was er nog een koning op weggegaan om de ster te volgen. Hij heette Artaban. Voor zijn vertrek had hij drie schitterende edelstenen in zijn tas gestopt en wat proviand voor onderweg. Hoe de reis precies zou gaan dat wist hij niet, maar hij wist wel dat hij de andere koningen onderweg zou ontmoeten. Waar? Dat zou de ster tonen.

Zijn reis werd echter vertraagd doordat zijn kameel zich verstapte en kreupel werd. Hierdoor liep de ontmoeting met de andere koningen mis. Alleen reed Artaban verder. In gedachten verzonken reed hij verder tot hij aan de rand van de weg een kind zag liggen. Het kind huilde hard en Artaban zag dat het ernstig gewond was. Hij nam het kind mee op zijn kameel en vond in het dorp een lieve vrouw die voor het kind wilde zorgen. Hij pakte een edelsteen uit zijn tas en gaf het haar om dit te doen.

Hij vervolgde zijn weg. De ster bracht hem naar een stad. Hij reed de stad in en zag daar een begrafenisstoet. Hij zag de diep bedroefde weduwe en haar kinderen in de stoet lopen. Zodra het kon, geraakt door hun verdriet, sprak Artaban de weduwe aan. Zij vertelde over de vele schulden die zij had en het noodlot dat hen wachtte: ze zouden als slaven verkocht worden. Artaban nam de tweede edelsteen uit zijn tas en gaf het aan de weduwe. 'Hiermee kun je je schulden afbetalen en een nieuw huis en akkerland kopen, zodat jullie een eigen thuis hebben,' sprak Artaban.

Hij keerde zijn kameel en ging verder met de reis. Hij was er zo aan gewend geraakt dat de ster de weg wees, dat hij toen de ster niet zichtbaar was, onrustig werd en twijfelde of hij ooit op zijn bestemming aan zou komen. Toch verscheen de ster plotseling weer aan het firmament en Artaban reisde met goede moed en verheugd weer verder. De reis bracht hem naar een nieuw land waar, daar kwam Artaban al spoedig achter, oorlog woedde. Soldaten hadden alle mannen van een dorp bijeen gedreven en wilden ze doden. Artaban schrok hevig en realiseerde zich dat hij dit nooit zou willen laten gebeuren. Hij greep snel naar zijn tas en haalde de laatste schitterende edelsteen eruit. De steen schitterde als nooit tevoren. Dit moest helpen. Hij gaf de steen aan de soldaten en sprak: 'Laat deze mannen gaan en dood ze niet.' Zo redde hij het dorp van de verwoesting.

Artaban wilde verder reizen en ontdekte dat de ster wederom niet zichtbaar was. Hij raakte de weg helemaal kwijt en zwierf jarenlang rond. Hij werd arm en moest gaan bedelen.

Op een dag zag hij een strafgevangene op een galeischip. Artaban wilde hem redden door zijn plaats in te nemen. Hij werd met een ketting vastgelegd en moest jarenlang roeien. Als strafgevangene had je een heel zwaar bestaan op zo'n schip en langzaam kwijnde Artaban dan ook weg.

Na jaren werd hij plotseling vrijgelaten en in een vreemd land achtergelaten. In een droom was de ster weer zichtbaar en hij hoorde een stem die hem zei om op weg te gaan. Hij opende zijn ogen en zag warempel de ster weer aan het firmament schitteren. De ster bracht hem naar de poort van Jeruzalem. Hij liet de stad achter zich en trok met een massa juichende mensen de heuvel op waar drie kruizen stonden, waaraan drie mensen hingen. In die tijd was dit de straf voor misdadigers. Daar zag hij de ster boven het middelste kruis staan. Hij schrok, want opeens bedacht hij dat hij wel eens te laat zou kunnen zijn. Was dit de koning waar hij lang geleden voor op reis was gegaan? Hij kon het niet geloven en zakte door de knieën. De man aan het kruis keek hem aan met een blik vol liefde. Hij sprak tot Artaban: 'Jij hebt mij verzorgd toen ik gewond langs de weg lag, mij bevrijd toen ik gevangen dreigde te worden en mij gered toen ik gedood zou worden.' Hierna stierf de gekruisigde. Artaban voelde een diepe innerlijke rust over zich heen komen en wist dat dit de koning was waar hij al die jaren naar had gezocht.